

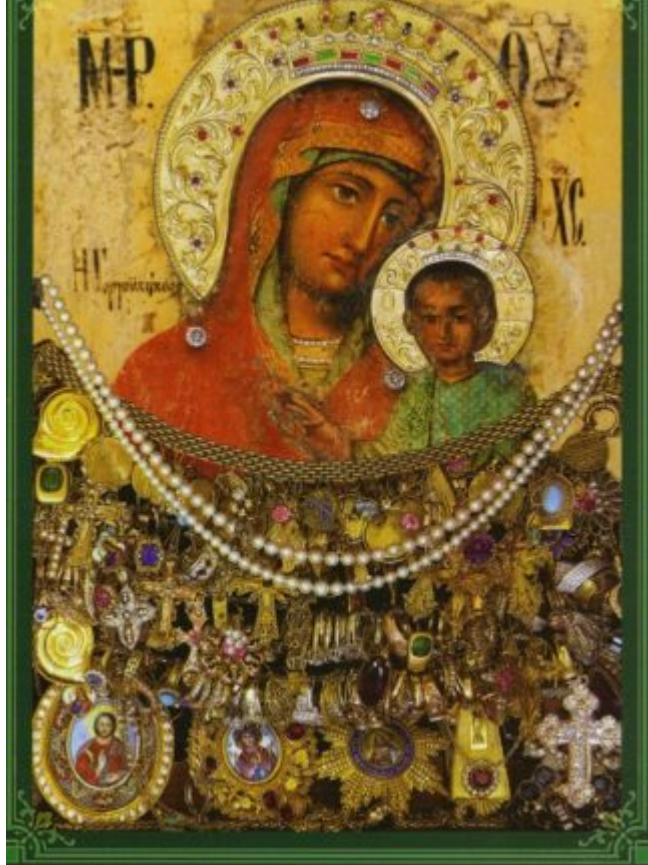
Ιερά Μονή Παναγίας Γοργοεπηκόου, Μάνδρας Αττικής (Χρυσούλα Χατζηγιαννιού, Φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Γύρω στα 1800 κάποιος μοναχός από το Άγιον Όρος ξεκίνησε να πάει στη Μικρά Ασία όπου υπήρχαν μετόχια αγιορείτικα, φέρνοντας μαζί του και αγιογραφημένες εικόνες για να τις πουλήσει. Μια από αυτές τις εικόνες, ποιος ξέρει με πόσες νηστείες και προσευχές αγιογραφημένη, ήταν της Παναγίας της επονομαζόμενης Γοργοεπηκόου. Την εικόνα αγόρασε στη Σμόρνη μια οικογένεια ευσεβής, πού με τα χρόνια την έδινε πολύτιμη κληρονομία σε κάθε πρωτότοκο. Έτσι ήρθε και στα χέρια της Ιφιγένειας.

Πρώτο γνωστό θαύμα

Μία μέρα του 1907, όταν η Ιφιγένεια

Αναπλιώτου ήταν βρέφος στην κούνια, όπως της διηγούνται οι γονείς της. συνέβη το έξης θαυμάσιο: Οι γονείς γευμάτιζαν στον κάτω όροφο του σπιτιού τους, όταν από τον επάνω όροφο, πού ήταν η κούνια με το παιδί, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος πού όλοι ξαφνιάστηκαν, ιδίως η μητέρα της Ελευθερία, πού φώναξε τρομαγμενη, μήπως της απήγαγαν το παιδί, και αμέσως έτρεξαν να δουν τί συμβαίνει. Και αυτό πού αντίκρυσαν ήταν κάτι το απίστευτο. Η εικόνα μόνη της είχε κατέβει από το εικονοστάσι, πού ήταν στο ίδιο δω-μάτιο, και είχε σταθεί όρθια στο κιγκλίδωμα της κού-νιας, ενώ το βρέφος κοιμόταν ήσυχο και αμέριμνο.

Τρόμαξαν, σάστισαν, έτρεξαν και φώναξαν τον ιερέα και έκαναν μια κατανυκτική παράκληση στην Παναγία και με δέος την έβαλαν πάλι στο εικονοστασι. Αυτό το θαυμάσιο γεγονός το γιόρταζαν αύτη την ίδια μερα κάθε χρόνο, στις 8 Σεπτεμβρίου, κάνοντας αγρυπνία στο σπίτι τους.

Πρόσφυγες στην Ελλάδα

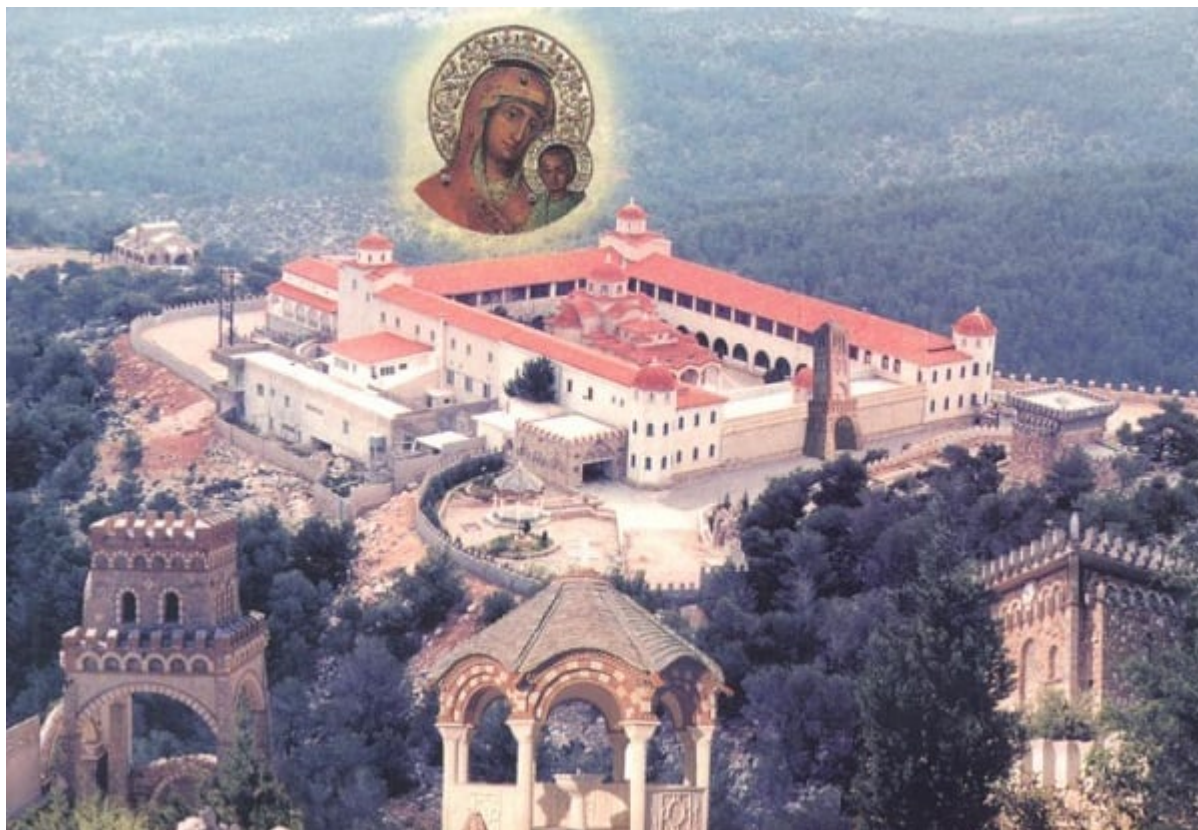
Όταν το 1922 έγινε η Μικρασιατική καταστροφή και ο διωγμός, η οικογένεια της Ελευθερίας κατώρθωσε να περάσει στη Μυτιλήνη. Μεσα στα ελάχιστα πράγματα πού μπόρεσαν, όπως όλοι, να πάρουν μαζί τους, πρώτη ήταν η εικόνα αυτή της Παναγίας.

Στη Μυτιλήνη όπου εγκατασταθηκαν, η μητέρα της Ιφιγένειας, Ελευθερία, κάθε 8η Σεπτεμβρίου γιόρταζε την Παναγία εις ανάμνησιν του μεγάλου θαύματος της στη Σμύρνη.

Φλεγόμενη και μη καίσιμη

Μια χρονιά. 8 Σεπτεμβρίου, θα γιόρταζαν την Παναγία και όπως πάντα η Ελευθερία κατέβασε την εικόνα να την περιποιηθεί. Με πολλή ευλάβεια την καθάρισε και έτριψε το φωτοστέφανο της να γυαλίσει με αμμωνία, χωρίς να ξέρει φυσικά, ότι προκαλούσε φθορά στην εικόνα, πού υπάρχει ως τώρα. Αφού την τακτοποίησε, την ακούμπησε στο τραπέζι πού ήταν ακριβώς κάτω από το εικονοστάσι, όπου υπήρχαν και θρησκευτικά βιβλία.

Κάποια στιγμή, πού βρισκόταν σε άλλο δωμά-τιο, φύσηξε δυνατός αέρας από το ανοικτό παράθυρο και σήκωσε το πετσετακι πού ακουμπούσε το αναμμενο καντήλι στο εικονοστάσι. Πήρε φωτιά μια άκρη, έπεσε ένα αναμμενο κομμάτι στο τραπέζι άναψαν τα βιβλία, κάηκε το τραπέζι και στη στιγμή μεταδόθηκε η φωτιά σ' όλο το δωμάτιο. Η Ελευθερία, καίτοι κάπως βαρόκοη λόγω της ηλικίας της, άκουσε κάποιους χτύπους. Απορώντας τί να είναι, βγήκε στη πόρτα, αλλά δεν είδε κανέναν. Οι χτύποι όμως συνεχίζοντο πιο έντονα, και τότε ανέβηκε επά-νω και μόλις άνοιξε την πόρτα του δωματίου, πετά-χτηκαν φλόγες και καπνοί. Ζαλίστηκε, δεν μπορούσε να αναπνεύσει και με κόπο μπόρεσε να φωνάξει τους γειτόνους να σβήσουν τη φωτιά. Όταν τελικά μπόρεσε να μπει στο δωμάτιο, και έψαχνε με τα μάτια μέσα να διακρίνει κάτι στις φλόγες, πού ακό-μα κρατούσαν. Θεέ μου μεγαλοδύναμε, τί ήταν αυτό πού αντίκρυσε;

Η εικόνα της Παναγίας, ανάμεσα στις φλόγες και στους καπνούς την κοίταζε από μακριά, χαμογελαστή, με κείνο το γλυκύτατο της μειδίαμα, ανέγ-γιχτη από τη φωτιά, και από τους καπνούς ώστε να λάμπει έτσι όπως την είχε γυαλίσει η ίδια. Οι φλό-γες την είχαν σεβαστεί, και μήτε ίχνος καπνού την είχε αμαυρώσει.

Όλη η οικογένεια φύλαγαν και αυτό το θαύμα σαν πολύτιμο μαργαριταρι στην καρδιά τους.

Η δημιουργία της Μονής

Τέσσερεις Μοναχές ξεκίνησαν να κτίσουν ένα Μοναστηρι, Ησυχαστήριο. Μια μέρα (Ιανουάριο του 1965), ήρθαν στην Αθήνα, και έμεναν προσωρινά στο πατρικό σπίτι μιας εξ΄ αυτών, πού ήταν εξοχικό, στα Μελίσια.

Εκεί, εκτελούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκο-ντα, και συγχρόνως έψαχναν, για έναν κατάλληλο τόπο, για να κτίσουν σιγά-σιγά το Μοναστήρι τους. Τέλος, βρήκαν έναν τόπο στο Καπανδρίτι, τους άρε-σε, και έδωσαν και μια προκαταβολή.

Η σκέψη τους ήταν, να παραγγείλουν στο Άγιον Όρος μια Εικόνα της Παναγίας της Γοργοεπηκούου, στο όνομα της οποίας θα αφιέρωναν το Μοναστήρι.

Μια μερα, ήρθε να τις επισκεφθεί μια γυναίκα. Η Ιφιγένεια Αναπλιώτου. Αφού έμεινε αρκετα μα-ζί τους, σηκώθηκε να φύγει, λέγοντας:

- Πρέπει να πηγαίνω, γιατί έχω να περάσω από την εκκλησία, να πάρω μια Εικόνα μου, πού την πήγα για τους «Χαιρετισμούς».

Ξέρετε, μαθεύτηκε πώς είναι πολύ θαυματουργή, και μου ζήτησαν να την πάω, να την προσκυ-νήσουν. Αλλά την ξύνουν οι γυναίκες, και φοβά-μαι, πώς θα μου την αλλοιώσουν.

Μετά, τους διηγήθηκε, ότι την έφερε άπ' τη Σμύ-ρνη. Ότι ήταν Εικόνισμα οικογενειακό, και από γε-νιά σε γενιά, ερχόταν πάντα στο πρώτο παιδί της οικογενείας, και τελευταία, ήρθε στα χέρια της....

- Σε ποιά Χάρη της Παναγίας είναι η Εικόνα; Ρώτησαν εκείνες πολύ συγκινημενες.

- Είναι η Παναγία, η Γοργοεπήκοος, απάντησε η γυναίκα.

- Ω, γλυκεία αγαλλίαση, κι ω, τρυφερή λαχτά-ρα, πού πλημμύρισε την καρδιά, των τεσσάρων αφοσιωμένων Μοναχών.

- Και μεις, στην Γοργοεπήκοο θα αφιερώσουμε το Μοναστήρι μας, είπαν. Δεν μας την δίνεις την Εικόνα;

Αρνήθηκε ευγενικά, και κείνες δεν επέμεναν. Αυτά, έγιναν στα μέσα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Προς το Πάσχα, τους στέλνει ένα μήνυμα, ότι θα τους δώσει την Εικόνα, όταν θα κτίσουν το μοναστήρι. Είπε ακόμα, πώς και κείνη πάντα ονειρευόταν να της κτίσει μία εκκλησία, αλλά δεν είχε την οικονομική δυνατότητα.

Φαντάζεστε τη χαρά όλων, και πόσες ευχαριστίες έκαναν στην Παναγία, και στη Θεία Οικονομία οι Μοναχές, κατασυγκινημένες.

Από τότε, πέρασαν μερικοί μήνες. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς, το 1965, την παρακάλεσαν να τους δώσει, για λίγο, την Εικόνα, για να βγάλουν μερικές φωτογραφίες της, γιατί θα έκαναν την πρώτη τους υπαίθρια Λειτουργία, στο Καπανδρίτι. Την έδωσε ευχαρίστως και όταν πήγαν να την επιστρέψουν τους ειπε:

« Κρατήστε την »

...Από κείνη την ευλογημένη ώρα, το Εικόνισμα της Ύπεραγίας Θεοτόκου, της Γοργοεπηκόου, βρίσκεται στα χέρια τους, και με την χάρη της και τη δύναμή της, κτίστηκε η Ιερά Μονή Μάνδρας.

Κύρια πηγή: Χρυσούλας Χατζηγιαννιού· Φιλολόγου, Η Κυρία Γοργοεπήκοος· Από την αιβατωβαμένη Σμύρνης στα βουνά της Μάνδρας, Έκδοσις Ε΄, Ιεράς Κοινοβιακής Μονής, «Παναγίας της Γοργοεπηκόου», Μάνδρα Αττικής 2002.